

# יום ד', כ"ט בסיון תשס"ה (06 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

**דרך העולם** היא כי רוב התהליכים הם רציפים ומחזוריים – בלי קפיצות חדות. לכאורה, הדברים חוזרים על עצמם, כפי שאמר החכם מכל אדם, "מה שהיה, הוא מה שיהיה. אין חדש תחת השמש". אמנם, מאז ימי בראשית, ימי בריאת העולם, אין יש מאיין. אין בריאה חדשה. עם זאת, לא כל תהליך מתקיים ללא קפיצות. כאשר נביאי ישראל ניבאו שנגיע ליום בו לא ילמדו עוד מלחמה, הם לא תיארו שאיפה. הם לא אמרו שזה מה שהיה רוצה אדון עולם, אילו הנסיבות היו אחרות... **הם ניבאו מה שאכן יהיה.** לנו אין העיניים לראות איך זה יהיה. אף היו בין חכמינו [ר' סוף מסכת "סוטה"] שאמרו שיהיה, אך שאין הם רוצים לחיות באותם הימים. כי הם ראו מה שאנחנו עדיין לא רואים.

**אנחנו הדור** שזכה לחזור הביתה אחרי אלפיים שנות נדנודים. גם השלב הזה לא אירע ללא קפיצות – קפיצות חדות מאד לפעמים. ולכאורה לא תמיד במה שאנחנו היינו מגדירים כ"כיוון חיובי". אך התוצאה אכן חיובית. העם היהודי "קם לתחיה" (הוא אף פעם לא מת חו"ח!) בארצו, בביתו. קרה משהו לפני 57 שנה. אין אף אחד מאיתנו רוצה לחזור, חלילה, למצבנו הקודם.

**אך להישאר כאן** ולאחוז באמת בארצנו דורש מאמץ – לפעמים מאמצים יום-יומיים, לפעמים הרבה מעבר לכך. כל אחד מאיתנו עושה את המאמץ הזה, גם אם לא מרגישים אותו בכל רגע. והמאמץ הוא שווה. רואים פירות.

**מכל המאמצים שאנו נדרשים לעשות,** בעיניי אחד קשה מכולם, אחד הוא שווה כנגד כולם: יהודים נתקבצו בארץ מיותר מ-100 ארצות מוצא. כל ארץ שונה מרעותה. כל יהודי שונה איש מרעהו. מתוך כל זה, אנחנו נדרשים ליצור מרקם חדש-ישן (כי אין חדש תחת השמש, זוכרים?). כמו שפעם היינו מודל לחיכוך לכל משפחות האדמה, גם היום אנחנו נדרשים להיות כך. לא לוותר על האישיות הפרטית של כל אחד ואחד מאיתנו, ובעזרת השוני הזה, הייחודיות הזו, לבנות משהו ביחד. נסיון כזה יכול להיות רק בבית, רק בארץ. האתגר הוא עצום, אך השכר הוא "עוד יותר עצום". להזכיר דבר שכתבנו פעם בדף: באתרי בנייה, נוהגים לתלות שלטים המזהירים את הציבור: "סכנה, כאן בונים". כמו שכל טבח טוב (וגם כימאי...) יודע, חשוב מאד סדר הדברים שמכניסים לתבשיל. אך, לפעמים אפשר ללמוד משהו מסדר לא נכון. כאשר כותבים אותיות המילה "סכנה" בסדר הפוך, מתקבלת מילה אחרת: "הנכס". ואכן, מה שהעם היהודי מנסה לעשות כל השנים הללו, הוא לבנות את הנכס הלאומי של כל העם. אך, מאמץ זה כרוך בסכנה. לא רק סכנת נפשות, אלא גם סכנה מתוך חשש שלא יודעים מה יהיה כאשר נפעל בדרך זו או אחרת.

בתגובה למכתב הקצר שכתבנו אתמול, רבים מכם פנו אלי בדאגה שמא קרה משהו לא טוב. אכן – קרה משהו, אך תקוותנו היא שהתוצאות תהיינה טובות מאד לכולנו. יש חוגים מסויימים בתוך עם ישראל הפועלים לקדם את תכנית ראש הממשלה בחבל קטיף, ואילו חוגים אחרים עושים מאמץ לטרפד אותה תכנית. ובתוך המערלת הזו נמצאים חקלאי הגוש – הרוצים להמשיך לעבוד ולעשות, לעבד את אדמת ארץ-ישראל ולהביא פרנסה למשפחותיהם ולהרבה משפחות אחרות בארץ.

חקלאים אלה נמצאים כעת ללא פרנסה וללא הבטחה כלשהי מתי שוב יוכלו לחזור להיות אנשי מעשה. מטבע הדברים, חקלאים מקבלים הלוואות מהבנקים לפני עונת

**"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב."** [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

# יום ד', כ"ט בסיון תשס"ה (06 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

הגידול, וכאשר מגיעים למכירת פרותיהם, מחזירים הלוואות אלה למקור שממנו קיבלו. היום, לאותם חקלאי חבל קטיף, אין הבנקים מוכנים להלוות כסף – מטעמים ברורים (להם!). **נותר 6 שבועות עד למועד שנקבע ע"י ממשלתנו לתחילת עקירת משפחות אלה מחבל ארץ זה.** זמן זה הוא מספיק לשתול, לגדל ואף להוציא לשוק כמה יבולים – בעיקר מסוגי העלים (חסה וכו'). החקלאים רוצים לעבוד. הם מוכנים לממן 50% מההשקעה הדרושה בעצמם. אך - אין להם אפשרות להשיג את ההפרש מהבנק. לכן, הם פונים לציבור הרחב בארץ בבקשה להיות שותפים למפעל הזה. הם מבקשים לזכות את כולנו. להערכתם, הם זקוקים לכ- 20 מיליון ₪ מאיתנו. כבר נלוו/נתרמו מעל ל-7 מיליון ₪, בפרוייקט הנושא את השם: **"מאמין חורע"**.

כמו שאף אחד אינו יודע מראש מה יביא העונה הבאה – בזמנים נורמליים, אף הפעם אין אנו יודעים מה יביא הרגע הבא. השאלה - האם כל מפעל ההתיישבות הזה בחבל הדרומי של הארץ היה כדאי אם לאו, היה נכון אם לאו – תישאר, לפי שעה, בעינה. הדעות – על דרכי הנהגת העם – חלוקות הן. אלא... מה שלעניות דעתנו הוא מעבר לכל מחלוקת הוא שעם ישראל עוזר זה לזה בשעת הצורך. **ויש עכשיו שעת צורך.**

"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד." [תהלים קל"ג 1]

מארגני מבצע זה בקשו בימים האחרונים לגייס אותנו למבצע זה, לעזור לשים גם את באר-שבע על מפת הלוויים/תורמים. בתור אנשים שרואים נסיון זה כמבחן מן השמיים לראות אם אנחנו נדע איך לחיות אחד עם השני, אם אנחנו – למרות הכל – רוצים להמשיך לבנות את ביתנו ביחד – לא יכולנו להגיד, "לא" לבקשה זו. אך אין לרשותנו זמן בלתי-מוגבל. לכן, לקחנו משימה זו על עצמנו, והחלטנו – לשעה זו – החלטה קשה מאד. כפי שכתבתי אתמול, למרות הקשיים שבו, למרות שהדף לעתים יוצא באיחור, לא רצינו אף פעם להגיד 'לא'. לא נוכל להמשיך. תמיד חיפשנו ומצאנו דרך. גם הפעם – בעזרת חסדי שמיים – נחזור, נחזק ונתחזק. אלא כדי להשקיע ב"מאמין חורע" ולהצליח בו, אנחנו מאמינים ש

**"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב."** [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלוויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**